

KAPITEL 5

GENFØDSEL

I 1945 syntes fascismen død. Det fascistiske Italien og det nazistiske Tyskland var besejret, *Il Duce* og *der Führer* var begge døde, og i de tidligere besatte lande gik klapjagten ind på landsforræderne. Ved krigens afslutning blev nazisternes forbrydelser afsløret, da de allierede nåede frem til koncentrationslejrene, og de ledende nazister blev stillet til ansvar ved krigsforbryderprocessen i Nürnberg. De Forenede Nationer blev dannet for at undgå en gentagelse, jøderne fik deres egen stat i Israel, som i begyndelsen af 1960'erne fangede og stillede en af hovedgerningsmændene bag Holocaust, Adolf Eichmann, for en domstol.

Men der var tegn på, at klimaet for det ekstreme højre i Amerika måske ville blive mere mildt. Modsætningerne mellem de vestlige liberale demokratier og den

kommunistiske østblok viste sig snart uovervindelige, og den kolde krig brød ud. Opmærksomheden vendte sig fra fascisternes ugerninger til den kommunistiske trussel. Amerikanske myndigheder beskyttede og samarbejdede med tidligere nazister, der havde kendskab til kommunisterne, eller som besad særlig teknisk viden om for eksempel raketter. I USA gav frygten for kommunistisk infiltration højrefløjens vind i sejlene, og senator Joseph McCarthys kommunistjagt fik det yderste højre til at se lidt mere stuerent ud. I 1953 overtog den moderat konservative Dwight D. Eisenhower præsidentposten, men hans videreførelse af velfærdsstaten og fredelig sameksistens med Sovjetunionen udløste et oprør på den yderste højrefløj af Det republikanske Parti. I 1958 opstod det antikommunistiske John Birch Society (JBS), hvis leder anklagede Eisenhower for at være agent for Kreml. Med McCarthy og JBS var antikommunistiske konspirationsteorier kommet ud i det åbne. JBS og andre organisationer på den yderste højrefløj udløste en ny skræk for, hvad der blev benævnt "det radikale højre". I august 1963 modtog præsident John F. Kennedy et memorandum fra en af sine

rådgivere, der betegnede det radikale højre som " en formidabel kraft i amerikansk liv i dag."

1960'erne gav også ny luft til det ekstreme højre. Den sorte borgerrettighedsbevægelse i Syden mobiliserede militante og racistiske kræfter, og Ku Klux Klan genopstod som en terrorbevægelse. Raceopstande i Nordens storbyer, Great Societys sociale reformer, modkulturen, modstanden mod Vietnamkrigen, ungdomsoprøret og hippiebevægelsen gav fornyet næring til utilfredsheden på den yderste højrefløj. Guvernør George Wallace tiltrak hvide vælgere med sine populistiske præsidentkampagner, og senator Barry Goldwater viste med sin nominering til republikanernes præsidentkandidat i 1964, at de konservative havde vundet kampen om partiet.

"Nej, fascismen er ikke død i De Forenede

Stater"

Dette blev skrevet af O. John Rogge i et memorandum til justitsministeren i 1946, og han advarede om, at fascismen var

i gang med en omstilling til sin oprindelige form. Rogge, der havde været anklager i den mislykkede masseretssag, var fast besluttet på at afsløre det fascistiske komplots fulde omfang. I 1946 rejste han til det besejrede Tyskland for at undersøge de erobrede tyske arkiver og afhøre ledende nazister for at kaste lys over nazisternes amerikanske kontakter. Hans efterfølgende rapport, hvor han nævnte navne og implicerede højtstående politikere, embedsmænd, forretningsfolk og andre medløbere, faldt ikke i justitsminister Tom C. Clarks smag. Han hastede til Det hvide Hus, hvor den nye præsident, Harry S. Truman, heller ikke havde lyst til at genåbne sagen, som blot ville give ham mange unødvendige fjender. Altså blev beslutningen taget, at rapporten skulle begraves. Da Rogge tog på en taleturné, hvor han begyndte at nævne navne, blev han uden varsel afskediget fra Justitsministeriet. *Case closed.* Da rapporten endelig så dagens lys, var ingen interesseret, og den blev ignoreret.

Der var tegn på, at Rogge havde haft ret, da han advarede om, at fascismen havde overlevet 2. Verdenskrig. For eksempel mente 55 % af de adspurgte amerikanere i 1946, at jøderne havde for megen magt i USA.

Rogge havde også ret i, at nogle af de gamle kendinge ville fortsætte med at sprede fascistisk propaganda. En af dem var hadprædikanten Gerald L.K. Smith, der havde arbejdet for Huey Long og var involveret i Charles Coughlins Union Party i 1936. Efter valgnederlaget dannede Smith Committee of Ten Million, som gik ind for at forsvare USA som en kristen nation og bekæmpe kommunister, fortrinsvis i fagforeningerne. I 1939 flyttede han til Detroit, der selvfølgelig var højborgen for de antisemitiske Henry Ford og Charles Coughlin. Smith hævdede senere, at det var Ford, der havde åbnet hans øjne for den jødiske fare. I 1942 stillede han op som kandidat til Senatet, men led endnu et klart nederlag.

Smith udgav bladet *The Cross and the Flag*, hvor han i 1946 slog sine principper fast: at bevare USA som en kristen nation, bekæmpe kommunisme og statsligt bureaukrati, tilbagevenden til traditionel isolationisme og modsætte sig en verdensregering, stoppe immigrationen og afvikle " det korrupte pengesystem" . Dette principprogram dækkede over en blanding af racisme, antisemitisme og konspirationsteorier. Smith var overbevist om, at den hvide race var overlegen, og han rasede mod raceblanding og støttede segregering. Han

anklagede jødiske finansfolk for at have udsuget Amerika og kaldte den zionistiske bevægelse " tyrannisk, dominerende og intolerant" og " den mest magtfulde og nådesløse" organisation i verden. Han spurgte, hvorfor jøderne altid støttede demokraterne og fordømte jødiske interesseorganisationer, som han benævnte " professionelle jøder" . Han omtalte tiden siden Roosevelts indsættelse i 1933 som " de uforklarlige og mystiske hændelser de sidste 25 år" , gentog McCarthys anklager om forræderi på høje poster og spurgte: " Er der et superhemmeligt apparat i den amerikanske stat?" Han mente, at spørgsmålet om, hvorvidt Amerika ville overleve, afhang af nationens forhold til Kristus, han ville skære i bureaukratiet, udrense forræderne, afvikle indkomstkatten og levere magten tilbage til delstaterne. Som mange protestantiske fundamentalister profeterede han nationens snarlige undergang, som han mente skyldtes fem synder: Jøderne (Antikrist), " de sorte barbarer" , homoseksualitet, de svage ledere og liberale præster. Han gentog det yderste højres slogan " Amerika Først" , og han drømte om at blive præsident og indføre et autoritært kristent regime.

George Lincoln Rockwell og American Nazi Party

George Lincoln Rockwell blev født i 1918 og tilhørte således den mytologiserede " Den største Generation" (*The Greatest Generation*), som oplevede depressionen, besejrede fascismen og udkæmpede den lange tusmørkekrig mod kommunismen. Familien boede i Illinois, og faren var en opadstigende varietékunstner. Da forældrene blev skilt, flyttede unge George med moren til Atlantic City i New Jersey, hvor han gik i skole og gymnasiet, men han afsluttede aldrig en uddannelse. Han var flådepilot under 2. Verdenskrig, hvor han tjenestegjorde i Stillehavet. Efter krigen arbejdede han med reklame og pr, hvilket kom ham til gode i hans senere politiske karriere. Under Koreakrigen blev han genindkaldt, og det var under udstationeringen i San Diego, at han blev politisk vakt. Han blev fascineret af nazismen og dens raceteorier, pløjede sig igennem Adolf Hitlers *Mein Kampf* og stiftede bekendtskab med *Zions Vises Protokoller*. Fra da af var Rockwell dedikeret til at føre Hitlers ideer ud i Amerika.

Centralt i Rockwells nazisme var den socialdarwinistiske raceteori. Rockwell udtrykte sin foragt for liberalismens forsøg på at undertvinge naturen. For Rockwell var alle levende arter, dyr såvel som mennesker, underlagt naturens lov om kampen om overlevelse, og kun gennem denne evolutionære kamp kunne arten udvikle sig. På grundlag af denne opfattelse formulerede Rockwell sin " Stammernes Lov", som omfattede fem grundlæggende love: Enhver art vil beskytte sin biologiske renhed og vil derfor elske sine egne, men hade alle andre; enhver art vil forsvare sit eget territorium mod udefrakommende, hvilket kommer til udtryk i privat ejendom og nationalisme; ledelsen tilfalder den naturlige elite; den evige kamp fører til et naturligt biologisk hierarki, hvor ethvert medlem af arten finder sin naturlige plads; artens kvinder holder sig uden for kampen og har til opgave at tage sig af børn og familien. Oversat til praktisk politik betød dette, at den " store hvide race" måtte dominere, og " de fleste sunde hvide har en sådan instinktiv afsky for " n*****", jøder og andre fremmede." Det forklarede også, at " Adolf Hitler var gaven fra et uransageligt forsyn til en verden på randen af jødisk-bolsjevikisk katastrofe ..."

I 1958 dannede Rockwell American Nazi Party (ANP) med base i Virginia og afdelinger i flere storbyer. Partiet opnåede mildest talt ikke status som et masseparti, og det fungerede reelt som en personkult omkring Rockwell, der havde titel af kommandør (commander). En FBI-rapport fra 1965 vurderede, at partiet kun bestod af 100 medlemmer, som blev beskrevet som " mislykkede, utilpassede, mentalt syge og potentielt voldelige." Partiet var så fattigt, at strømmen og vandet til hovedkvarteret konstant blev afbrudt på grund af ubetalte regninger, og i en periode var føreren og hans medarbejdere tvunget til at spise kattermad. Partiet havde kun få rige donorer, og dets aktiviteter blev finansieret gennem medlemskontingenter og salg af blade.

Grunden til, at ANP' s omdømme langt overgik dets størrelse og indflydelse, var den bevidste brug af publicitet. Her kom Rockwells fortid som reklamemand og publicist ham til gavn. En række metoder var de klassisk politiske med det formål at få omtale: ANP arrangerede demonstrationer og moddemonstrationer, offentlige møder og taler samt optræden ved universitetsarrangementer. Det, der adskilte ANP fra andre grupper på de ekstreme politiske yderfløje, var

brugen af happenings, ofte dresseret med sort humor, til at få opmærksomhed. Som FBI forklarede: " Rockwell stræber efter det chokerende, det afskyelige og det rædselsvækkende for at få offentlig opmærksomhed." ANP arrangerede " karneval for had" , hvor nazister optrådte i abekostumer og som jøder med gigantiske næser. Som modtræk mod en fredsmarch foranstaltede ANP " hadeløb" for den hvide race med det formål at demonstrere nazisternes overlegenhed over " liberale, jøder og fredskryb" . Da de sorte " Freedom Riders" i 1961 demonstrerede mod forskelsbehandlingen ved at tage med busser i Syden, sendte Rockwell en " hadbus" fyldt med stormtropper til Syden for at puste til racehadets flammer. Flere gange afbrød stormtropper forhandlingerne i Kongressen om borgerrettigheder, og i 1962 overfaldt et medlem af ANP Martin Luther King, Jr., på scenen ved et offentligt møde. Kommandør Rockwell annoncerede, at han forventede at blive valgt til præsident i 1972, hvor de sorte efterfølgende ville blive sendt tilbage til Afrika og jøderne sendt i gaskamrene.

De bevidst provokerende og oprørende " stunts" lykkedes og gav Rockwell og ANP den opmærksomhed, de

tørstede efter, og de skabte en illusion om en nazibevægelse, der var større, end den reelt var. Det skabte også et indtryk af, at det lille, forhutlede sammenrend udgjorde en fare for nationens sikkerhed. FBI noterede, at ANP havde samlet våben i hovedkvarteret og vurderede, at partiet var " potentielt farligt" . Det var dog ikke det, der gjorde, at George Lincoln Rockwell må anses for at være den moderne amerikanske fascismes grundlægger.

Amerikaniseringen af fascismen

Det, som Rockwell lagde grunden til i 1960'erne, var en reformering og amerikanisering af fascismen. Amerikaniseringen bestod af tre ændringer: introduceringen af ideen om " White Power" (hvid magt), alliancen med religion og benægtelse af Holocaust. Formålet var at tilpasse fascismen til amerikanske forhold ved at øge rekrutteringsgrundlaget, anerkende religionens betydning i USA og hvidvaske fascismen af dens forbrydelser og skabe et pænere image.

Rockwell indså i midten af 1960'erne, at hvis fascismen skulle have en chance for at vinde fodfæste i Amerika, måtte man udvide ANP' s målgruppe. Hidtil havde partiet kopieret det tyske forbillede, men hvor Hitlers Tyskland bestod hovedsageligt af hvide såkaldte ariere, var den hvide befolkning i Amerika langt mere forskelligartet. Rockwell besluttede derfor at bryde med Hitlers eksklusive racetænkning og gøre amerikansk racisme mere inklusiv. Ved at udstrække definitionen af den hvide race fra den nordiske og ariske befolkning til alle hvide, inklusive sydeuropæere og slaver – fra italiensk-amerikanere til polsk-amerikanere – åbnede Rockwell for en bredere skare af potentielle sympatisører. Det var netop etnisk hvide fra arbejderklassen, som var tiltrukket af George Wallaces populistiske og slet skjulte budskaber. I 1966 lancerede den radikale sorte borgerretsaktivist Stokely Carmichael sloganet " Black Power" (sort magt) som opposition til Martin Luther King, Jr., og hans linje med ikkevold og kamp for lige muligheder. Rockwell så med sin sans for publicitet sin mulighed og ændrede det til " White Power" . Da King samme år bragte sin frihedsbevægelse til Chicago, hvor han blev mødt af en

rasende pøbel af etnisk hvide, deltog Rockwell i optøjerne og spredte sit nye budskab.

Den nye linje førte til en splittelse mellem de ortodokse følgere af Hitler og Rockwells fløj, som Rockwell trak sig sejrrikt ud af. Han tog konsekvensen af den nye linje, og 1. januar 1967 ændrede ANP navn til National Socialist White People' s Party. Samtidig opgav han brugen af hagekorset og andre nazisymboler, som han havde indset hæmmede bevægelsens muligheder i Amerika. Rockwell fremlagde det nye budskab i bogen *White Power* og forklarede, at formålet var at blive " en bevægelse for den hvide befolkning i Amerika" . Ændringen til " White Power" blev en " ideologisk base" for efterfølgende fascister og racister, det gjorde det muligt at appellere til utilfredse etnisk hvide fra arbejderklassen, og det gav Rockwell en mytisk status som grundlægger af eftertidens bevægelse.

Rockwell, der selv betegnede sig som agnostiker, var klar over religionens betydning i det amerikanske samfund. I amerikansk selvpfattelse blev Amerika grundlagt af puritanerne, der kom til New England i 1600-tallet for at grundlægge " a City upon a Hill" (" byen på højen"), det

nye Jerusalem, hvis eksempel skulle inspirere resten af verden. Amerikanerne har gennem historien set sig som et folk, der har haft et særligt forhold til Gud, og den vestlige ekspansion blev forklaret som en gudgiven mission. Gennem vækkelser og indvandring er religiøsiteten vokset, religiøs overbevisning gennemtrænger det amerikanske samfund, og adskillelsen mellem kirke og stat har givet grundlag for et levende religiøst liv med utallige kirkeretninger og sekter.

Rockwells overvejelser om at gøre fascismen mere amerikansk ved at alliere sig med religionen, førte ham til Christian Identity (Kristen Identitet). Denne religiøse retning stammer oprindeligt fra Storbritannien, hvor den opfattelse opstod blandt nogle troende, at briterne stammer fra Israels forsvundne stammer. Opfattelsen kaldet " Angloisraelisme" bredte sig til USA, hvor folk i kredsen omkring Henry Ford, Gerald Winrod og andre antisemitter udviklede den til en hadreligion, hvor den hvide angloamerikanske befolkning var Guds udvalgte folk og efterkommere af israelitterne, mens dem, der kaldte sig jøder, ikke var rigtige jøder, men Satans yngel. Christian Identity fortæller også, at Jesus slet ikke var jøde. Christian Identity lærer sine tilhængere, at verden er

fanget i et apokalyptisk opgør mellem ariere og jøder, som efter mange prøvelser vil ende med en arisk sejr.

Tilnærmelsen mellem nazismen og Christian Identity begyndte i 1950'erne, da en af William Pelleys tidligere tilhængere, Richard Girnt Butler, konverterede til den antisemitiske religion. Butler blev omvendt af den ledende talsmand for Christian Identity i Amerika, Wesley Swift. Den 10. juni 1964 mødtes Rockwell og Swift og enedes om at samarbejde om propaganda og hvervning. Aftalen satte gang i en udvikling, hvor amerikansk nazisme ville fusionere med Christian Identity. Således gav religionen legitimitet til nazisternes had og antisemitisme og gjorde kampen mod jøderne til en mission fra Gud. Samtidig gav det religiøse mulighed for at tilslutte sig bevægelsen, som samtidig tilpassede sig det amerikanske religiøse liv.

Rockwells tredje bidrag til den moderne amerikanske fascisme var hans udbredelse af Holocaust-benægtelse. Rockwell indså, at hvis nazismen nogensinde skulle gøre sig håb om en genopstandelse, måtte dens værste forbrydelse, drabet på seks millioner europæiske jøder i de nazistiske udryddelseslejre, fjernes fra historien. Der fandtes allerede

forfattere i USA, de såkaldte historiske revisionister, der benægtede, at udryddelsen havde fundet sted (de hævdede også, at nazisterne ikke havde ansvaret for udbruddet af krigen, og at præsident Roosevelt hemmeligholdt sin viden om det kommende angreb på Pearl Harbor for at sikre USA's deltagelse i krigen).

Rockwell tog initiativ til at sprede revisionisternes afvisning af Holocaust. Han hævdede, at der ikke var nogen beviser for, at der havde eksisteret gaskamre, der var ingen beviser for, at nazisterne havde nogen planer om masseudryddelse, og befolkningstal fra før og efter krigen viste, at der ikke var foregået en masseudryddelse. Rockwell satte også spørgsmålstegn ved dokumentationen: Billederne fra koncentrationslejrene var i virkeligheden tyskere, der var blevet dræbt af de allieredes luftangreb, nazisternes tilståelser var frembragt under tortur, og de jøder, som faktisk blev myrdet, blev myrdet af jøderne selv for at skade nazismen. "Jeg tror ikke et øjeblik, at Hitler udryddede 6.000.000 jøder," erklærede Rockwell. "Det skete ikke."

Rockwells forsøg på at rehabilitere nazismen blev videreført af tilhængere af den moderne fascisme, hvor det

blev almindeligt at fremstille Holocaust som et falsum fabrikeret af jøderne for at vinde sympati for dem selv og staten Israel.

Rockwell skabte grundlaget for en amerikaniseret fascisme ved hjælp af "White Power", Christian Identity og Holocaust-benægtelse. Han tog også det første skridt til et internationalt samarbejde med ligesindede med dannelsen af World Union of National Socialists (WUNS) i 1962. Medlemmerne af WUNS enedes om at arbejde for en nationalsocialistisk verdensrevolution og den "endelige løsning på det jødiske problem." Rockwell nåede dog ikke at se sine reformer blive ført ud i livet. Den 25. august 1967 blev han skudt og dræbt af en af sine tidligere tilhængere, John Patler.

National States Rights Party

Rockwells reorganiserede "White Power"-parti, NSWPP, fortsatte ind i 1970'erne, men øgede ikke sin tilslutning trods appellerne til alle etnisk hvide. Men et andet parti pegede hen imod en ny vending for den fascistiske bevægelse i fremtiden:

en alliance med det genopståede Ku Klux Klan. I 1958, før dannelsen af ANP, deltog Rockwell sammen med andre nazister og sydstatsracister i etableringen af National States Rights Party (NSRP). Det skete på et tidspunkt, hvor den sorte kamp for lige rettigheder var ved at få momentum; i 1954 havde Højesteret erklæret Sydens raceadskillelse i skolerne for forfatningsstridig, Eisenhower indsatte hæren for at integrere en high school i Little Rock, Arkansas, og i 1957 vedtog Kongressen den første borgerretslov i næsten 100 år.

NSRP blandede traditionelle sydstatsracistiske og nazistiske ideer. Partiet havde til formål at redde den hvide kristne civilisation fra både sorte og jøder. En af NSRP's ledere udtalte således, at det hvide overherredømme var Guds vilje, at sorte altid havde været underlegne og vilde udyr og tilføjede hånende, at grunden til, at sorte mænd foretrak hvide kvinder (et af de sydstatshvides myter), var, at "sorte kvinder er grimme og dumme". Det var derfor NSRP's politik, at de sorte skulle deporteres til Afrika. Denne racisme blev kombineret med en ekstrem form for antisemitisme. NSRP holdt liv i den gamle myte om den "internationale jødisk-kommunistiske sammensværgelse". En af lederne, der var

stærkt pronazistisk, erklærede, at " Hitler var alt for moderat" i sin behandling af jøderne, mens en anden, der var fundamentalistisk præst, var kendt for offentligt at udbryde " dræb jøderne" og " jøden er Satans søn" .

Det, der imidlertid pegede frem mod den moderne fascisme, var NSRP' s tætte samarbejde med Ku Klux Klan. Flere af medlemmerne i NSRP var samtidig medlemmer af klanen, og de to parter udvekslede propagandamateriale og talere og deltog i hinandens arrangementer. En af NSRP' s ledere, der var uddannet jurist, fungerede også som forsvarsadvokat for anholdte klanmedlemmer. Snart ville nynazistiske grupper fusionere med såvel Christian Identity og Ku Klux Klan i en dødelig cocktail.
